ATEŞ — ÇOCUKLAR İÇİN

Sayı: 5 5 Kuruş 24-12-1936

Ateş çocukların:

Bilgi köşesi.

Narval:

Bu adın aslı İskandinav dillerinden alınmadır. Memeli hayvanlardan olan bu balık ençok, buzlu denizlerde bulunur. Rengi sarımsıdır ve kül renkli lekeleri vardır. Erkek balıklarda üst çenede bazan boyu 2,5 metreyi bulan bir kılıç vardır. Görünüşü bir kılıçbalığı gibidir. Aslında bu kılıç iki tanedir ama birisi hiç büyümez, ufacık kalır. Narval'ın boyu 4 metreyi bulur. Uslu ve canavarlık etmiyen bir hayvandır.. Narval'lar daha ziyade sürülerle gezerler. Bu balığı zıpkınlarla avlarlar. Bazı şiddetli kışlarda, Baltık denizinde bile Narval'lar görülmüştür.

(Salp) La Salpes:

Bunlar yalnız denizde (göllerde değil) yaşıyan bir cins çok iptidai yaratıklardandır. Vücutları, bir cam gibi şeffaftır. Bir kurşun kalemi gibi istivane şeklindedirler. Bunların iki uçlarında iki büyük delik vardır. Deliğin birinden deniz suyu girer, öbür tarafından çıkar.. Fakat çıkmadan evvel, suyun içinde nekadar gözle görülemiyecek mini mini mikroskopik yaratık varsa, hepsi süzülür, Salp'in içinde kalır.. Salp işte böylece beslenir ve yaşar. Salp'lerin yavrulamaları da çok karışık bir iştir. Bu yaratıklar yumurtlarlar ve yumurtadan çıkan yavru, hem erkek, hem de dişi olur. Yavrular ayrı ayrı değil de, hep bir arada ve zincir halinde yaşarlar. Bu zincir bazan metrelerce uzar. Salp'ler bütün denizlerde bulunurlar.

Bilgiç

Bunları biliyor musunuz?..

Hindistan'da dinler:

İngiltere'nin Hindistan'da yaptırdığı bir nüfussayımı sonuncu Hindistan'da 320 milyon insanın yaşadığını meydana çıkardı.

Bunların dört milyonu Hiristiyan, iki yüz milyonu, Brahman ve Budist; yüz milyondan fazlası Müslüman imişler.

Geriye kalan birkaç milyonu ise Hindistan'ın mıkdarı yirmiye varan öteki Tanrılarına inanıyorlarmış..

Hindistanda yalnız millet bolluğu değil, din bolluğu da var. Zaten Hintlilere elbirliği yaptırmıyan da bu değil mi?

Bir şişe; dünya seyahatinde:

Geçenlerde Güney Amerikası hükûmetlerinden Şili'nin güneyinde bulunan Vellington adası kıyılarında ağzı sıkıca kapanmış bir şişe bulundu. Bu şişe Okyanoslarda yüzerek ta oralara kadar gelmişti. İçi açılınca, şişenin bulunduğu günden tam 1100 gün evvel Londra'dan Melburn'a giden bir geminin yolcularından birisi tarafından alay olsun diye denize atıldığı ve atıldığı yerden Şili'ye kadar 7000 millik yol gezdiği anlaşıldı. Ne çare, ki şişe'n'n dili yok ta bu koca seyahati hangi yoldan yaptığı anlaşılamıyor. Acaba, Macellan boğazından mı yoksa Panama kanalından mı, geçti.. Yoksa Hint denizinden mi ta Şili'ye gitti. İşte burası bilinemiyor. İyi yolculuk.. Değil mi?.

Dünyanın içindeki sıcaklık:

Biliyorsunuz ki ortasından yüzüne kadar tamam 6371 kilometrelik bir yol olan bir yıldızın üstünde yaşıyoruz.. Ve yine biliyorsunuz ki bizim toprak dediğimiz şey, evvelce baştan aşağıya ateş olmuş olan Dünyanın soğumuş kabuğundan başka birşey değildir.

Bazı bilginler merak etmişler: « Acaba Dünyanın ne kadarı toprak oldu, soğudu? » Diye kendi kendilerine sormuşlar.. Ve bir hesap yapmışlar.. Bu hesabın sonunda meydana çıkmış, şimdiye kadar, yeryüzünden içeriye doğru olan toprağın kalınlığı ancak 50 kilometre imiş..

Her otuz metre inince sıcaklık bir derece artar.. Eğer 3000 metre derinlikte bir maden ocağı olsa da inmeğe kalksak daha yarı yolda pişeceğiz, demektir.

Otomobil ve bisiklet:

Yapılan istatistiklere göre Kuzey Amerika'sı Birleşik Devletlerinde 13,5 milyon otomobil vardır. Fakat kamyon ve kamyonetler bu sayıya girmiyorlar.

Birleşik Devletlerde 8.5 kişiye bir otomobil düşmektedir. Fransada 110 kişiye, Almanya'da 310 kişiye, Büyük Britanya'da 100 kişiye, İspanya'da 446 kişiye, İtalyada 911 kişiye bir otomobil düşmektedir.

Fakat, otomobilden ve motosikletten daha çok ucuz olan bisiklet ise yeryüzüne çok yayılmıştır. 1901 yılında yapılan bir istatistikte Dünya'da 11000000 bisiklet olduğu meydana çıktı 1922 yılında ise, yeryüzündeki bisiklet sayısı 54000000 nu bulmuştu.

(1 inci sayıda başladı)

Fakat döğüş meydanını bırakacağa benzemiyordu.

Bununla beraber, gece yarısına doğru gözden kayboldu, daha doğrusu ışığını söndürdü. Acaba kaçtı mı ? Kaçmasını beklemek değil, kaçması ihtimalinden korkmak lâzımdı ! Fakat saat bire yedi kala, bir su sütununun müthiş bir şiddetle fışkırmasını andıran bir ses işitildi. Komutan Ferragut Ned Land ve ben kaptan köprüsünde idik. Komutan sordu :

— Ned Land, Balinaların böğürdüğünü hiç işittin mi ?

Dedi.

— Çok işitmişimdir komutan, fakat bana iki bin dolar kazandıran bu balinanın sesine benzeyenini işitmedim.

— Mükâfata hak kazandın, fakat söyle bakalım, bu gürültü balinaların hava deliklerinden su fışkırttıkları zaman çıkardıkları ses midir ?

— Aynı ses mösyö, fakat bu, hiçbirşey ile kıyas edilemiyecek kadar kuvvetli. Bu yaratık, şüpheye yer yok ki fıkralı hayvanlara mensup pek dehşetli birşey .

Zıpkıncı ilâve etti:

— Müsaadenizle mösyö, yarın gün doğarken onunla iki kelimecik konuşuruz.

Ben :

— Eğer sizi dinlerse usta Land !

Dedim.

— Ben ona dört zıpkın boyu yaklaştıktan sonra sözümü dinlemeğe mecburdur !

Komutan !

— Ona yaklaşmak için size bir balina kayığı mı vereceğim?

Diye sordu.

— Evet..

— Fakat bu benim tayfalarımın hayatile oynamak demektir!

Zıpkıncı gayet soğuk kanlı:

— Benim hayatımı hesaba katmıyor musunuz ?

Gece yarısından iki saat sonra, ışık aynı parlaklıkla tekrar göründü; Abraham Lincoln'nun beş mil batısında idi. Mesafeye, rüzgârın ve dalgaların gürültüsüne rağmen hayvanın soluğu ve kuyruğunu sulara çarpmasından çıkan dehşetli sesler işitiliyordu. Eğer bu Narval, Okyanos'un yüzüne çıkacak olursa, ciğerlerine dolan havanın iki bin beygir kuvvetindeki bir makinenin silindirlerinin çıkardığı ses kadar gürültü yapacağı tahmin olunabilir.

Kendi kendime: « Vay canına ! Diye düşündüm, bir süvari alayı kadar kuvvetli olan bir balina, her halde sevimli bir balinadır ! »

Sabaha kadar kimse uyumadı. Savaş hazırlığı yapıldı. Av aletleri güverteye dizildi. İkinci kaptan, bir zıpkını iki mil uzaklığa atan tüfeklerini ve düştüğü yerde patlıyarak öldürücü

Corseil: — Mösyö, lütfen omuzuma dayanırlar mı? dedi.

yaralar açan taneler atan toplarını doldurdu.

Ned Land, eline geçtiği zaman korkunç bir silâh olan zıpkınını bilemek ve sivriltmekle iktifa etti.

Saat altıda şafak sökmeğe başladı; canavarın elektrik ışığı söndü. Saat yedide gün iyice doğmuştu. Fakat çok kalın bir sabah sisi etrafı örtmüştü; ve en mükemmel dürbün bile ilerisini göremiyordu. Umutsuzluk ve kızgınlık içinde idik.

Kıç direğin çanaklığına kadar tırmandım. Bazı zabitler direklerin tepelerine bile çıkmışlardı. Saat sekizde sis, dalgaların üzerinde ağır ağır yuvarlanmağa ve iri yığınlar halinde yavaş yavaş yükselmeğe başladı. Ufuk genişliyordu. Akşam olduğu gibi, Ned Land'ın sesi işidildi:

— Bahsolunan şey arkada sancak tarafında!

Bütün gözler gösterilen tarafa çevrildi

Orada, zırhlıdan bir buçuk mil uzakta rengi karaya çalan uzun bir vücut yatıyordu; suların üstünde kalan kısmı bir metre kadar vardı. Şiddetle hareket eden kuyruğu denizi köpürtüyordu. Hiç bir pervane denizi bu kadar şiddetle karıştıramazdı. Göz alan bir beyazlıkta uzun bir iz, hayvanın geçtiği yolu gösteriyor ve geniş bir daire çiziyordu.

Zırhlı, canavara yaklaştı.Hayvanı dikkatle gözden geçirdim. Shannon ve Helvatia'nın raporlarında, büyüklüğü biraz mübalağalandırılmış, uzunluğu ancak iki yüz elli ayak kadardı. Genişliğine gelince, tahmin edemiyeceğim. Fakat canavarın boyu, eni ve kalınlığı biribirine uygundu, vücudünün yapısı çok düzgündü.

Ben bu acayip,fevkalâde yaratığı gözden geçirirken, hava deliklerinden iki defa su ve buhar fışkırttı; kırk metreye kadar yükselen bu sular, ciğerlerinin kuvvetine dair bana bir fikir verdi. Kat'î olarak karar verdim, ki bu canavar fıkralı hayvanların memeliler sınıfından, balıklar takımından ve kıtisiye nevindendi. Ailesine gelince, henüz tayin edememiştim. Bu nevin üç ailesi vardır: Balinalar, kaşalotlar ve Yunuslar. Narvallar, yunuslar ailesindendir. Bu ailelerden her biri bir çok cinslere ayrılır, Her cinsin nevileri, nevin çeşitleri vardır.

Gemi halkı sabırsızlıkla komutanlarının emrini bekliyordu. Komutan, hayvanı dikkatle tetkik ettikten sonra çarkçıbaşıyı çağırdı. Çarkçıbaşı koşarak geldi:

— Tazyik yerinde mi?

— Evet komutan.

— Çok iyi; ateşi arttırın, gemiye tam yol verin!

Bu emri işiten tayfalar üç defa «Hurra!» diye bağırdılar.

Savaş saati gelmişti. Zırhlının iki bacasından kapkara dumanlar savruluyordu. Gemi, kazanları tazyik eden buharın şiddetile sarsılıyordu.

Kuvvetli pervanesi Abraham Lincoln'ı hayvana doğru bütün sür'atile fırlattı. Beriki, yarım palamar yaklaşıncaya kadar zırhlının hücumuna ehemmiyet vermedi. Sonra, dalmaya bile tenezzül etmeyerek, zırhlının önü sıra, aradaki mesafeyi muhafaza ederek ilerilemeğe başladı.

Bu kovalama, kırk beş dakika kadar sürdü; ve zırhlı canavara iki karış bile yaklaşamadı.

Komutan Ferragut, hiddetinden sakalının kıllarını yolarak:

— Ned Land! diye bağırdı.

Kanadalı, derhal geldi.

— Ne dersin usta Land, sandalları denize indirelim mi?

— İndirmiyelim komutan, çünkü bu hayvan gönlü istemedikçe ele geçmiyecek!

— Pekâlâ, ne yapalım?

— Eğer imkân varsa geminin yolunu arttırmalı. Ben de izninizle baş tarafta yerleşip hazırlanırım. Zıpkın boyu yaklaşınca, zıpkınımı saplarım!

Komutan:

— Pek âlâ!

Dedi ve çarkçı başıya emir verdi:

— Tazyiki arttırın!

Ned Land, yerine gitti.Ocakta kömür atılıp ateş fazlalaştırıldı Pervane dakikada kırk üç defa dönmeğe, Abraham Lincoln saatte on sekiz mil ve onda beş, bir hızla ilerilemeğe başladı.

Tam bir saat bu sür'atle canavarı kovaladı ve aradaki mesafeyi bir karış bile kısaltamadı. Bu, Amerikan donanmasının en yüğrek bir gemisi için pek acı bir şeydi. Bütün gemi halkı hiddetle kıvranıyordu. Tayfalar canavara küfrediyorlardı. Komutan Ferragut, sakalını çekip yolmağı bırakmış, sert kıllarını ısırmağa başlamıştı. Çarkçıbaşıyı bir kere daha çağırdı:

— Tazyikin en son derecesine vardınız mı?

Diye sordu. Çarkçıbaşı:

— Evet komutan!

Dedi.

— Supaplarınız dolu mu?

— Altı buçuk hava tazyikte!

— On hava tazyikine çıkarın.

İşte Amerikalılara yaraşan bir emir! Mississipi ırmağındaki yarışlarda bile böyle bir emir verilemez.

Yanımda bulunan sadık uşağıma:

— Conseil dedim; haberin olsun ha, galiba havaya uçacağız!

— Mösyö nasıl isterse öyle olur !

Pek güzel öyleyse!İtiraf ederim, ki talihimi ortaya koymak o kadar canımı sıkmadı. Tazyik başladı. Ocaklar kömür ile dolduruldu. Vantilâtörler kızgın kömür yığınları üzerine hava sağnakları göndermeğe başladı. Abraham Lincoln'un hızı arttı. Direkleri titriyor; duman hortumları, çok dar olan bacalardan çıkmak için güçlükle yol buluyordu.

Komutan :

— Dümencibaşı, yol nasıl ?

Diye sordu.

Dümencibaşı cevap verdi.

— On dokuz mil onda üç, komutan !

— Ateşi arttırın !

Çarkçıbaşı emri yerine getirdi. Manometre on hava tazyiki gösteriyordu, fakat canavara gelince, o da ateşi arttırmış olmalı ki, önümüz sıra on dokuz mil onda üç ile suları yarıyordu.

Ne kovalama!. Hayır, bütün mevcudiyetimi sarsan heyecan içinde onu tasvir edemiyeceğim. Ned Land yerinde idi; zıpkın elinde hazırdı. Canavar birkaç kere yavaşladı ve azıcık yaklaşmamız için fırsat verdi. Kanadalı :

— Yetişiyoruz! Yetişiyoruz!

Diye hağırdı. Sonra, tam vurmağa hazırlanırken, saatte belki otuz mil bir sür'atle birdenbire uzaklaşıverdi. Bundan başka, zırhlımız bütün sür'atile giderken, etrafımızda dolaşarak geniş bir çember çevirdi! Bütün göğüslerden bir gazap narası yükseldi, öğle olmuştu, aramızdaki mesafe, sabahleyin saat sekizdekinin aynı idi. Komutan Ferragut, daha kat'î vasıtalar kullanmağa karar verdi.

« Ah !. dedi. Bu hayvan Abraham Lincoln'den daha hızlı gidiyor. Pek âlâ, görelim bakalım bizim mahrutî gülleleri de geçebilecek mi ? Topçu başı, erler top başına ! » diye emir verdi.

Top derhal doldurulduv ve ateşlendi. Tane, iki mil uzaktaki canavarın bir kaç ayak üstünden geçti. Kumandan bağırdı :

— Bir daha ! Bu melûn hayvanı vurana beş yüz bin dolar!

Kır sakallı bir ihtiyar topçu, ki hâlâ şekli gözümün önündedir, heyecansız, soğuk kanlılıkla topunun başına geçti Dikkatle nişan aldı. Ateşlediği zaman bütün gemi halkı hurra diye bağırdı.

Tane hedefini bulmuştu. Fakat, canavara vurur vurmaz yuvarlak sırtından kayarak iki mil öteye, denize düşmüştü.

Kır sakallı topçu :

— Vay anam ! dedi, bu serserinin sırtı altı pus kalınlığında saç lâvha ile mi kaplı ?!!

Komutan Ferragut :

— Lânet !.

Diye bağırdı.

Kovalama yeniden başladı. Komutan bana dönerek :

— Zırhlımın kazanları patlayıp havaya uçuncıya kadar takip edeceğim ! dedi.

— Evet hakkınız var !

Dedim.

Canavar bir buhar makinesi gibi değildi. kuvvetten düşeceği umuluyordu, Fakat hiçbir şey olmadı. Saatler geçti, yorgunluk eseri göstermedi.

Bununla beraber, Abraham Lincoln'ü metetmek için söyleyebiliriz ki, bu cesur gemi, yorulmak bilmez bir inat ile savaştı. Bu 6 İkinciteşrin günü, aldığımız yol beş yüz kilo metreden aşağı değildi! Fakat gece geldi, dalgalı Okyanos bizi karanlığına sardı. Bu esnada yolculuğunuzun artık sona erdiğine inanmıştım; bu inanılmaz, esrarengiz hayvanı bir daha göremiyeceğimizi sanmıştım. Aldanmışım.

Gece saat onu elli geçiyordu ; elektrik aydınlığı tekrar göründü ; Zırhlının üç mil batısında idi ; dün akşamki kadar temiz ve parlaktı.Narval yerinde duruyor gibiydi. Belki de gündüz yorulmuş, kendini dalgaların cereyanına bırakarak uykuya dalmıştı. Bu bir talih işi idi. Komutan Ferragut ondan istifade etmek istedi. Emirlerini verdi. Abraham Lincoln yolunu fevkalâde azalttı ; onu uyandırmamak için ihtiyat ile ilerlemeğe başladı. Okyanos'un ortasında uykuya dalmış balinalara rastlanması olmaz bir vaka değildi. Ozaman kolaylıkla avlanılırlardı. Ned Land geminin baş ucundaki yerine gitti.

Zırhlı sessizce yaklaştı. İki palamar boyu kalınca durdu ; ve almış olduğu ilk hızla ilerilemeğe başladı. Gemide nefes bile alınmıyordu. Derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Canavarın ışık halkasına yüz ayak kadar yaklaşmıştık. Işık gittikçe büyüyor ve gözleri kamaştırıyordu.

Bu esnada, baş taraftaki parmaklığa dayanmıştım. Altımda bulunan Ned Land'ı görüyordum. Bir elile, geminin ucundaki mahmuzun ipine sarılmış, öbür elile korkunç zıpkınını sallıyordu. Kımıldamadan duran hayvan ile arasında ancak yirmi ayaklık bir mesafe vardı. Birdenbire kolu şiddetle uzandı ; ve zıpkın avucundan fırladı. Sert bir şeye çarptığı anlaşılan zıpkının madenî sesini işittim.

(Arkası var)

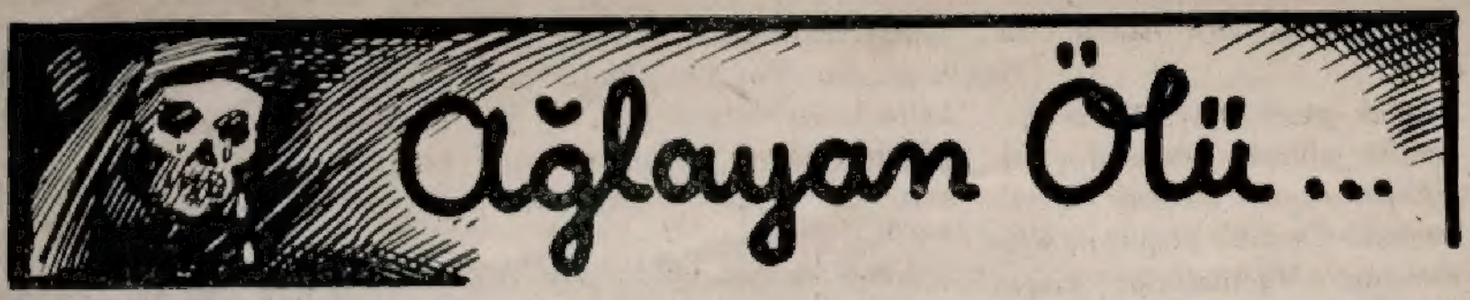

Ocağın alevleri, duvarda kızıl hayaletler çizdiler.

Tahta iskemlede oturan, ak saçlı ve sarı benizli ihtiyar, sinirli sinirli etrafını süzdü. Yün çoraplı ayaklarını ateşe yaklaştırdı.

Ufak, kara gözleri, ak kaşlarının altında, bir fundalık arkasında ortalığı kollayan nöbetçiler gibiydi.. Pos bıyıkları, kansız ve soluk dudaklarını örtmüştü.. Kendini çok zorluyordu. Fakat elleri gene titriyorlardı. Bakışlarından içinde kaynağı belirsiz bir korku olduğu belliydi.. Ocaktaki odunların çıtırdaması bile onu yerinden sıçratıyordu.

Elini, önündeki masaya uzattı. Yarısına kadar boş bir rakı şişesini aldı. Pis su bardağını doldurdu, titreyen ellerile ağzına götürdü. Bir yudumda yarıya kadar boşalttı. Sonra ufak bir tabağın içindeki pastırmaya uzandı, iri ve çatlak derili parmaklarile bir iki dilim yakaladı, ağzına attı :

— Gene kapandık, Satılmış, dedi.

Odanın köşesinde bir gölge kımıldadı. Yatağın üzerine oturmuş, pantalonuna bir yama daha vurmağa çalışan dazlak başlı bir adam:

— Ben alıştım.. kasabada ne var sanki?. dedi.

Hancı, başka şey düşünüyordu :

— Oğlum.. dedi. Bak bu sene zaten iyi iş olmadı. Kış da erken bastırınca işleri büsbütün bozdu.

Satılmış, tevekkülle söylendi:

— Tanrı iyi etsin...

Tosun tekrar elini rakı bardağına uzattı. İçinden :

— Bu aptalla da konuşulmaz ki... diye düşündü.

Bir yudumda bardağı boşalttı.. Satılmış'a gelince, hancının bu genç yamağı yine yama işine daldı.

Dışarıda hava kararıyor, her akşam olduğu gibi, rüzgâr gene azmağa başlıyordu. Pencereler ve kapılar sarsılmağa, inildemeğe koyulmuştu..

. . . . . .

Yazın şehirden gelen otomobiller, kışın kızaklar, hep dağın tepesinde mola verirlerdi. Kasabaya varmak için, geceyi muhakkak burada geçirmek lâzımdı.Burası okadar tenha idi, ki kuşlar bile uğramazlardı.. Hele kışın, yolcular da kesilir, artık kar, dağın etrafına aşılmaz sedler, yenilmez engeller örer. Ondan sonra burası sanki hiçbir kahramanın alamıyacağı bir kale haline girerdi. Handakiler, haftalarca insan yüzü görmezlerdi.

Buralara yalnız aç kalmış kurtlar, yolunu şaşırmış çakallar uğrardı. Birer kere ulur, hanın etrafını döner, boş midelerine bir kırıntı bulamıyacaklarını anlayınca uzaklaşır, kasabanın yolunu tutarlardı. En yakın köye gene beş saatlik bir yolculuktan sonra varılırdı..

* * *

— Takl. Takl. Takl.

İkisi de yerlerinde hopladılar.

Satılmış, soran gözlerle, ustasına baktı..

Tosun, bayağı sinirlenmişti..

— Bak bakalım, dedi. Kimdir acaba?.

Satılmış, feneri eline aldı.. Odayı, alevlerin verdiği ışığa bıraktı.. papuçlarını sürüye sürüye odadan çıktı.. kapı ağlıyarak kapandı.. Bir iki saniye sonra içeriye, yüzünden başka herşeyi kürkler içinde kaybolan iri yarı bir adam girdi..

— Hancı sen misin?,

— Evet..

— Bize bir kılavuz lâzım.. Yolda kızağıma kurtlar saldırdı.. Hızlı gitmek için iki at daha istiyorum

— Bu havada ne diye yola çıktınız ?

Yabancı sabırsızlıkla söylendi :

— Orasını sorma.. Çok acele bir iş, Generalın bayanile kızını şehre götürüyorum. Şimdi, çabuk bana iki at ver, oğlanı da kılavuz diye alacağım..

Hancı :

— Çocuğu kurtlar paralar.. dedi.. olmaz..

— Canım, yanına bir silâh verirsin.. Hem bize şehre kadar değil, dağın eteğine kadar kılavuzluk edecek.. On lira veririm..

Tosun'un gözleri on lira lâfında parladı..Az para mıydı bu?

— Olur.. dedi..

Lâkin yolcu, nekadar sabırsızlandı, nekadar acele ettise gene işleri yarım saatten evvel bitirtemedi !. Satılmış ta gocuğunu giymiş, cebine koca bir altıpatlar yerleştirmişti.. Tosun, ona iki lira vereceğini

söylemişti.. Zavallı çocuk iki lirayı bir ayda zorla kazanıyordu.Kaçırılır fırsat mıydı bu?.

Hancı iri ve kalın çizmelerile yavaş yavaş sıklaşan tipi arasında kürkler içinde, hiçbir yeri görünmiyen yolcuları selâmetlerken hanın arkasından doğru acı acı kurtlar bağırıyor, çakallar uluyordu.

Tosun, düşünceli düşünceli hana döndü ve kulakları tırmalıyan ulumaların geldiği tepelere bakarak bağırdı :

— Haykırın keratalar, haykırın bakalım..

İçinden hesap ediyordu. Şimdi dağın eteğine kadar dar derenin yolundan ineceklerdi. Etekte Satılmış, onlara yolu gösterecek tekrar geriye dönecekti. Kızakla oraya kadar inmek iki saat, dönmesi de daha kestirmeden dört saat.. hepsi hepsi altı saat..

Baba yadigârı, demir şimendifer saatine baktı.. Şimdi, saat altıydı. Demek ki en geçinden, Satılmış'ın, saat geceyarısı onikiye, bire doğru gene handa olması lâzımdı.

Feneri sol eline alarak, hanın ağır tahta kapısını kapattı, koca demir sürgüyü itti..

Gene ocağın, rakı masasının başına döndü.

* * *

Rüzgâr çürük duvarları, damı ve saçakları bağırtıyor, pencerelerde ıslıklar çalıyordu.. Karlar ortasında han; bir penceresinden ölü gözü gibi donuk bir ışık sızan, karanlık bir noktadan başka birşey değildi. Etraftaki kar çölünde parlıyan gözlerle kurtlar ve çakallar dolaşıyorlardı..

Tipi bütün hızile, yeri dövüyor, bir iki saat içinde metreleri aşan bir örtü ile her tarafı beyaza kaplamış bulunuyordu..

Hancı'nın önündeki topal masanın üzerinde duran rakı şişeleri üçlenmişti. Tosun habire içiyordu. Artık bakışları, ellerinin, dudaklarının hareketi eski eminliğini ve sertliğini kaybetmiş.. Ve haline bir tereddüt, bir titreklik gelmişti.. Acaba saat kaç olmuştu !.

Birdenbire dış kapının tırmalandığını duyar gibi oldu.

— Azın.. Azın.. diye homurdandı.

fenerin ışığile parladı. Sönük gözlerle tabancanın dolabına baktı..

— Doluymuş.. dedi.

Titriyen ellerinde sallanan tabancayı, sıkıca tutmağa çabalıyarak ocağa doğru bir iki adım attı.

Dışarıda rüzgâr saçaklara bir kere daha saldırdı, inledi. Ve hanın etrafında koşuşan kurtlarla çakallar, acı acı uludular.. Dış kapı gene sarsalandı.

Bir elinde lâmba ötekinde tabanca kapıya doğruldu...

Sonra gözü dolaba kaydı.. Yerinde toplandı, iskemlesinden kalkmak istedi.. Bu, güç oldu.. Sallanan ve iğreti adımlarla dolaba yürüdü. Gıcırdayan kapakları açtı, bakmadan bir göze el attı..

Elini tekrar çıkardığı zaman koca bir tabanca, alevlerin ve

Tosun'un aklına birdenbire çırağı gelmişti..

— Nerede kaldı acaba?.. Diye homurdandı.

Şimendifer saati bir kere daha çıktı.. Oo.. Saat bir buçuk olmuştu.. Hancı öyle içmişti ki, Satılmış'ın bu gecikmesinin pek acı sebepleri ola-

bileceğini akhna getiremez olmuştu. Acaba delikanlıya ne olmuştu. Yolunu mu kaybetmişti.. Yoksa karlar arasında bir çukura mı yuvarlanmıştı.. Ve yahut, hepsinden daha berbadı, daha acısı, aç kurtların hücumuna mı uğramıştı?. Yanında tabancası vardı ama, dört saat sürecek bir yolda altı kurşun yeter miydi?

Tosun, bunların hiçbirini düşünemiyordu. Rakı, bütün vücudunu kaplamıştı. Damarlarında sanki kan yerine alkol akıyordu. Sinirleri, beyni körleşmiş, hiçbirşey duyamaz olmuştu.

Dışarıda kurtlar hâlâ kapıya saldırıyorlar, hâlâ başlarını tipiye kaldırıyor, uluyorlardı.

Hancı birdenbire kızdı :

— Kapıyı kıracaklar be...

Kendini sıktı. Gözleri ve hareketleri gene sertleşti. Masanın üstünde, rakı şişelerinin yanında yatan tabancayı sol eline aldı. Feneri de sağ eline...

Sonra gözlerindeki sertliğe hiç uymıyan, şaşkın adımlarla sallanarak kapıya doğruldu. Kapı rezelerinde gıcırdadı..

Ağır çizmeler altında sofanın iğri tahtaları inlediler..

Tosun, yavaş yavaş dış kapıya yanaştı.

Şimdi kurtların, çakalların ulumaları daha yakından geliyor, insana, sanki dışarıda sayılamıyacak kadar büyük bir sürü varmış duygusunu veriyordu. Tipi gittikçe azıyor, rüzgâr gittikçe kuduruyordu.

Aç kurtlar artık apaçık, hanın kapısına saldırıyorlardı.

Tosun fena halde kızdı..

Bütün kuvvetile sürgüye asıldı. Kapıyı ardına kadar açtı. Rüzgâr, önüne kattığı ıslak kar parçalarile hancının yüzünü dövdü.. Karanlıkta, beyaz karın üstünde, kara lekeler halinde parlak gözlerle ona bakan bir sürü çakal ve kurt vardı..

Hayvanlar bir iki adım geriledîler.. Ulumalar kesildi..

Tosun ne yapacağını şaşırmış, bir an duraladı..

Fakat kurtlar ondan daha cesur çıktılar, bir ikisi uluyarak üzerine atılmağa yeltendiler..

Tabanca iki defa patladı.. kurşunların vücutlarını deldiği, öndeki iki kurt vıyaklıyarak havaya doğru sıçradılar, yerlere yuvarlanıp debelenmeğe başladılar.. Fakat bu hal bütün sürüyü hiddete getirdi.. Hancı bir anda önünün kara bir bulutla kaplanmış olduğunu gördü. Ulumalar, kulakları sağırlatacak bir hal almıştı.

Tosun, çizmelerine sarılan bir çene gördü..

Tabanca bir daha patladı.

Birdenbire ne oldu.. Acaba rakının tesirile mi, yoksa arka ayaklarile suratına kar fırlatan, gözlerini körleştirmeğe çabalayan, bir yandan da üstüne sıçrayan ceketinin kürküne ve çizmelerine saldıran kurtların tesirile mi (bunu bilemiyordu) Tosun kendisini ansızın yerde buldu..

Fener bir kenara fırlamış, kırılmıştı. Gaz, kurtlardan birinin üstüne dökülmüş, hayvanın kılları yanmağa başlamıştı.

Ulumalar, bağırışmalar, gürültü o kadar büyümüştü ki, artık rüzgârın sesi duyulmaz olmuştu..

Ellerinde ve yüzünde dişler hisseden hancı, son bir gayretle yerinden fırladı.Önündeki vahşî kalabalığa doğru son kurşunlarını boşalttı.. Geriye döndü, inliyerek, sofaya kadar giren bir iki kurdu, tekmelerle dışarıya atarak kapıyı ite ite güç belâ kapattı..

Hemen sürgüyü sürdü..

Sonra, bitkin, duvara dayandı ve mendiliyle, yüzünü sildi..

***

Saat iki buçuk olmuştu.

Satılmış hâlâ görünmüyordu.

Hancı, gine rakı şişelerinin başına geçmişti.

Dışarıda kurtların uluması bitmez tükenmez bir uğultu halinde devam ediyor, arada bir insan çığlığına benzer sesler, haykırışmalar duyuluyordu.. Hancı fena halde korkmuştu.. Gözlerini bir deli gibi ortalıkta gezdiriyor, rakı bardağını nefes almadan biribiri arkasına boşaltıyordu..

Rüzgâr hırçın hırçın saçakları dövdü.. Tipi pencerelere vurdu.. Kurtlar ve çakallar uzun uzun uludular, han kapısını tekmelediler..

Vakit geçtikçe, Tosun çılgınlaşıyor, iskemlesini ocağın yanındaki köşenin ta dibine itiyor, sanki duvardaki gölgelerden, ve kapının, pencerenin, duvarların aralıklarından içeriye girip, kulakları tırmalayan ulumalardan kaçmak, saklanmak istiyordu.

Dışarıda rüzgâr haykırıyor, kurtlar uluyorlardı..

Birdenbire kulağına bir ses gelir gibi oldu..

— İmdat...

Hemen kulak kabarttı. Acaba doğru mu duymuştu?. Bir insan sesi miydi bu?. Daha kafasını toplıyamadan uzaktan doğru bir gürültü daha işitti. Bu, olsa olsa bir silâh sesi olabilirdi.. Fakat belki de ona öyle geliyordu.Belki de rakıyla bulanan kafası, aslında hiç te doğru olmıyan şeyler uyduruyor, belki de duvarlardaki gölgeleri birer hayalet gibi gören gözleri; her ufak görültüde bir feryat, bir uluma, bir ağlama sezen kulakları onu yanıltıyordu..

Korkuyordu.. Korkudan titriyordu.

Şimdi kapı gene sarsılmağa başlamıştı.. Kurtlar yeniden azmışlardı zahir..

Önündeki kutudan birkaç kurşun alarak tabancayı doldurdu. Bir elile de rakı bardağını dudaklarına götürdü..

Kapı, yıkılacak, çökecek gibi tırmalanıyor, tekmeleniyordu..

Kurtların ulumaları okadar çoğalmış, öyle yükselmişti ki artık insanın kendi nefesinin sesini duymasına bile imkân kalmamıştı.

Tosun'un gözü gittikçe kızıyordu..

Tamam ayağa kalkacağı zaman aklına geldi.. Burası da haylı karanlıklaşmıştı. Fener kırılmamış mıydı?. Düşündü.. Bir mum!.. Dolap mum doluydu..

Fitil ocağın harıl harıl yanan, tazelenmiş ateşinde yanınca, donuk bir ışık ortalığı sardı.

Ansızın, pencereye vuruldu.

Hancı başını çevirince orada karlar arasında bir kurt kafası gördü..

Birdenbire ayağa fırladı..

Kapı gene gıcırdadı..

Dış kapının arkasına gelince, bir sesin dışarıda ağladığını duyar gibi oldu.. Kımıldamadan dinledi. Dışarıda birisi sanki ağlıyor :

— Ah.. Ah..

Diye mırıldanıyordu..

Kapı gene fakat gittikçe hafifliyen bir şiddet e tırmalandı.. kurtların uluması birdenbire kesilivermişti.

Ansızın kapıya bir hücum başladı.. Koca kanatlar çökecekmiş gibi gerildi.. İhtiyar hancı bütün vücudile titreyerek tabancasını öne doğru tuttu. Ve arka arkaya altı kurşunu birden kapıya boşalttı.

Dışarıdan birçok sesler ulumalar geldi.. ve gene bir mırıltı eşitilir gibi oldu.

— Ah!.. yandım!..

Ondan sonra ulumalar da kesildi, mırıltı da..

Ağız şapırtıları ve rüzgârın ıslıkları ortalığı kapladı..

. . . . .

Ocak başında oturuyordu.

Artık Alkol onda mecal bırakmamıştı, kafasını bile tutacak hali yoktu.. Şimdi dışarıda boyuna birisi ağlıyor, boyuna mırıldanıyordu..

— Ah yandım!.

Rüzgâr, hırçın hırçın kapıları, pencereleri dövüyor.. her taraftan ayrı bir inleme geliyordu..

Dışarıda hâlâ birisi ağlıyordu.. Bu ağlama kâh uzaklaşıyor, dış kapıya gidiyor, kâh odanın pençeresine geliyor. Bazan da, ta.. Onun kulağının dibinde birdenbire başlıyordu :

— Ah!. Yandım.

Birisi ağlıyordu..

Hancı, bardağı bıraktı, şişeye yapıştı.. Gırtlağını çayır çayır yakan bu pis içkiyi bir bardak su içermişçesine boşalttı..

Ağlayan sesi, yine kulağının dibinde duydu.

— Ah... Ah... Yandım.

Tosun, kaynağını her yerde gördüğü, odanın havasında, duvardaki gölgelerde, ocağın ateşinde ve hattâ rakı şişesinin içinde sezdiği müthiş bir korku ile köşesine iyice büzüldü. Bu ağlama kulağından hiç ayrılmıyordu.

Nihayet dayanamadı, yaşlar boşanan gözlerini odanın dumanlı havasında gezdirdi ve yalvardı.

— Ağlama.. ağlama..

Hayır onu kimse dinlemiyordu :

— Ah.. ah.. yandım..

Ruzgâr hıçkırıyordu..

Yukarıda büyük bir şangırtile bir pencere kırıldı.

Kurtlar acı acı uludular..

Tosun bir tekme vurarak önündeki masayı yere dev rdi. yatağa koştu, Yorganlara sarıldı. Faltaşı gibi evlerinden fırlıyan gözlerini yorganla örttü. Kulaklarını örtülerle tıkadı ve hareketsiz orada kaldı., Fakat o ses, yorgan ve örtüleri de geçiyor, sanki ta beyninin içinde ağlıyordu .

— Ah.. ah.. yandım..

Rüzgâr hıçkırıyordu.

. . . . . .

İki gün sonra şehirden kasabaya giden jandarmalar, hana uğramak istedikleri zaman, kapıya varan yolu açmak istediler. Ne kadar bağırdılar, çağırdılarsa handan hiçbir cevap gelmedi.

Kendi kendilerine yol açmağa mecbur oldular...

Kürekle tam kapının önünü temizlerken Satılmış'ın kurşunlarla delik deşik olmuş ve kurtlar tarafından hemen yarıdan fazlası parçalanmış vücudile karşılaştılar..

İçerde ise, onları, saçları dimdik olmuş, gözleri evlerinden fırlamış ihtiyar bir deli bekliyordu.. Hiçbir lâf anlamayan, herşeyden korkan bu adamın ağzından yalnız şu sözler dökülüyordu:

— Ah.. Ah.. Yandım!..

Cemil C. Cem

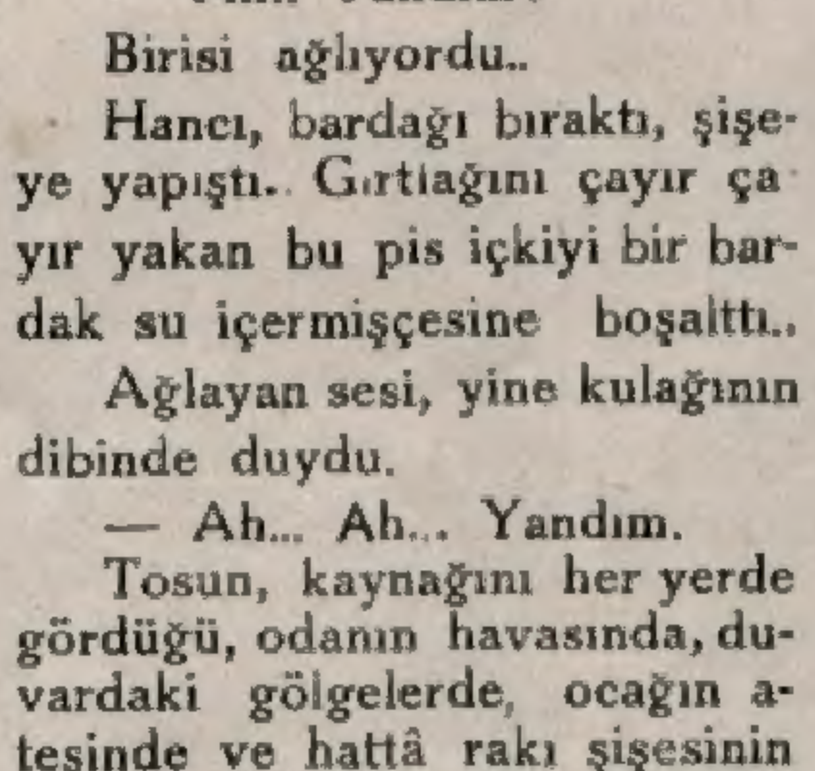

ROMA ZORUNA

Alan'la Kozal, kervandan ayrıldıktan sonra uzun ve yorucu bir yolculuk yaparak Roma'ya vardılar. Orada ilk görüştükleri adam Matyas adlı bir ihtiyar oldu. Bu sıralarda Sezar'ın imperator olduğu Rama'da hıristiyan olanlar şiddetle cezalandırılıyorlardı. Alan'ı da yakalamak istediler. Talihsiz Alan'ın başı burada da askerlerle belâya girdi. Eve dönünce de Kozal ve Matyas'ın yakalanıp götürüldüklerini görerek onları aramağa çıktı. Şehir sokakların-

KARŞI KOYANLAR

da gezinirken, birisinin adını çağırdığını duydu. Bir de dönüp bakınca, çölde çocuğunu kurtarmış olduğu, arap kervan başkanını görmesin mi? Pek sevindi. Birlikte geze geze şehir dışına çıktılar. Burada, ertesi günkü yarışa hazırlanılıyordu. Ansızın başkanın atlarını kullanan yarışçı, namlı Senali bir kazaya uğradı. Şimdi ağır surette yaralanan yarışçının yeri boşalıyordu. Başkanın atlarını kim koşturacaktı. Arap, fena halde sıkılmıştı,

(Arkası gelecek sayıda)

(1 inci sayıda başladı)

dalgın dalgın dururlarken genç-kız, birdenbire başkanın kolunu dürttü ve haykırdı :

— Ay.. imdat...

Demir fena halde şaşaladı.. acaba ne olmuş, ne görmüştü?.

Makinistle başkan, Sabiha'-nın baktığı pencereden dışarıya baktıkları zaman, dehşetten gözleri yerlerinden fırlayacak gibi oldu. Vücutlerinde tüylerinin diken diken olduğunu duydular.

Çünkü: gayet büyük ve alevler içinde yanan kocaman bir dağ gibi birşey, anlaşılamıyacak bir hızla döne döne radyoplânın üstüne geliyordu.

Sedat Çalışkan :

— Yıldıztaşı.. dedi.

Demir ise, sapsarı kesilen Sabiha'yı tuttu :

— Korkacak.. birşey yok, diye söylendi. Mesele, Sedad'ın bir manevrasile halledilir..

Hakikaten de Sedat tam zamanında bir manevra yaparak belâyı başlarından savmıştı. Yemek salonunda bulunan diğer izciler de bu koca ateşi fark etmiş ve fena halde korkmuşlardı. Fakat açık bulunan kapıdan, makine dairesinde konuşulan şeyleri işitince, tehlikenin atlatılmış olduğunu anlayarak tekrar gülüşmeğe ve söyleşmeğe koyuldular.

Sedat Çalışkan'la Fettah'ın oturdukları makine ve pilot dairesi, radyoplânın üst kısmında baştan aşağıya kırılmayan camlarla yapılmış bir nevi gözetleme köşkü idi.

Demir, camlardan, dışarısını iyice görüyordu. Biraz evvel atlattıkları tehlikenin hemen arkasından bir ikinci yıldıztaşile karşılaştılar. Bu sefer de ufak bir manevra makineyi kurtarmağa yetti. Fakat artık yıldıztaşlarının pek çoğaldığı bir yere gelmiş olacaklardı. Zira Demir bütün çocukları pilot köşküne çağırmış, etrafta bir çekirge bulutu gibi uçuşan irili ufaklı yıldıztaşlarını gösteriyordu. Bu, çok tuhaf, aynı zamanda da çok korkunç bir tablo idi.. lâkin yıldıztaşlarının, başka yıldızlardan kopma, bir dağ, hatta bir dünya kadar büyük veya bayağı bir kaya parçası kadar ufak taşlar olduğunu bildikleri için, hiç biri, diğerine birşey sormuyordu Bu noktalar üzerinde Hâmit Torna'dan uzun boylu ders alınmıştı.

Siz de bilirsiniz ki yıldıztaşları, ölmüş ve dağılmış yıldızlardan kopma parçalardır. Bunların yanmalarının sebebi de, düşerlerken beraberlerinde büyük bir hava tabakasını birlikte çekip götürmeleri ve hızlarının tesirile bu hava tabakasının içinde yanmalarıdır. İçlerinde yanmayanları da vardır. Bunlar da beraberlerinde hava götüremiyen takımıdır. Onlar da ancak bir yıldızın etrafındaki hava tabakasına girince yanmağa başlarlar.

Demir birdenbire çocukları etrafına topladı:

— Mühendis Hâmit Torna, yolculuk esnasında bunlardan bir çoğuna rastlayacağımızı söylemişti. Dedi. İşte şimdi fezanın, bunların çokça bulunduğu bir yerine geldik.. Tehlike çok.. Onun için hep bir arada bulunmamız iyi olur.

Türkân korkudan titriyor:

— Tanrım sen bize acıl. Diye dua ediyordu.

Sonra sordu:

— Peki çarpsak ne oluruz?.

Demir İzci, soğuk kanlılıkla:

— Tuzla buz oluruz.. Ne olacak?. Dedi.

Çok usta ve görenekli bir makinistin kumandası altında bulunan R - 1, boşlukta zikzaklar çizerek, yoluna çıkan yıldıztaşlarından kaçınarak oldukça güç bir halde yoluna devam edebiliyordu. Sanki cehennemden fırlamışçasına yanarak, alevler saçıp, ateş püskürerek korkunç bir hızla boşlukta koşuşan, yuvarlanan bu, yıldıztaşlarının sahiden de hem eğlenceli hem de tehlikeli bir görünüşü vardı. Pencerelerin etrafını saran izciler bazan gülüşüyor, bazan da radyoplânın üzerine yürüyen böyle bir ateş parçası görerek, sapsarı benizlerle biribirlerine bakıyorlardı,

Bu aralık yanan yıldıztaşlarının arkası biraz kesilir gibi oldu. Fakat bunların yerine bu sefer de yanmayanları çoğaldı. Hele bunlar, boşlukta yuvarlanan dağlara benziyorlardı. Bu heyecanlı ve ürkütücü dakikalarda herkes R - 2' yi unutmuştu.

Öteki radyoplânı ilk hatırlayan yine Demir oldu:

— R - 2 acaba ne oldu?. Diye bağırdı.

Sedat Çalışkan bütün emeğini önündeki manivelâlara verir, R - 1' e binbir çeşit cambazlık yaptırırken:

— Telefon edip soralım., dedi.

Şimdi, Demir'in yerine Orhan geçmiş, etrafı gözetleyip R - 1'e doğru yıldıztaşı gelip gelmediğini makiniste haber veriyor, bu arada ise Demir, R - 2' ye telefon ediyordu.

— Allo.. Allo.. R - 2..

Herkes heyecan ve merak içinde bir cevap bekliyordu. Geçen saniyeler, sanki saatler kadar uzundu. Acaba iki numaralı radyoplân konuşabilecek bir halde miydi?. Yoksa bir yıldıztaşına çarpıp boşlukta param parça mı olmuştu?.

Birdenbire hepsinin yüzü güldü:

— Allo.. Allo.. R - 1.. Ne istiyorsunuz?.

Demir:

— Nasıl.. Diye sordu. Sizin de yıldıztaşlarile başınız belâda mı?.

— Evet ama çok göz açıyoruz..

— Benimle konuşan kim?.

— Gökhan..

— Nasılsın Gökhan?. Hastalıktan kurtuldun ya..

— Tanrıya şükür, birşeycigim kalmadı.

— Korkanlar var mı?.

Ronkor kementle bağlanıp çekildi..

— Kardeşim, sinemada değiliz ya.. Elbet hepimiz korkuyoruz. Fakat ne de olsa bize bir kolaylık var.. Sizin peşinizden ayrılmıyoruz.

— Pek güzel.. Kısa aralarla telefonlaşsak iyi olur.. Hemen her beş dakikada bir, falan..

— Olur!.

XVIII

Yenidünyaya varış

Yeryüzile yenidünya arasındaki yolu 26 günde geçeceklerdi. Bu, oldukça uzun bir yolculuktu...

Bazan yıldızların o kadar yakınından geçiyorlardı ki, sanki dünyanın üzerinde 3,000 metre yükseklikte uçan bir uçak nasıl yeryüzünü görürse onlar da yıldızları öylece gözden geçiriyorlardı. Bu yıldızların birçoğu ışık verdiklerinden, yalnız radyoplânın perdelerini kapamak yetmiyor, ayrıca siyah gözlükler takmak ta lâzım geliyordu. Arada sırada telsizler açılıyor, yeryüzünde haber bekliyen Mühendis Hamit Torna ile görüşülüyordu..

Bu, 26 günlük yolculuk sırasında, Gökhan'ın hastalığından ve yıldıztaşlarının tehlikeli uçuşlarından başka anlatmağa değer hiçbirşey olmadı.

Nihayet bir sabah, Demir, hepsini etrafına toplıyarak haber verdi:

— Bugün Temmuzun altısı. Artık bu gün yenidünya'ya varıyoruz..

Ortalığı gene bir helecan bulutu sardı.. Yenidünya? Ne biçim bir yerdi burası acaba?. Orada da insanlar var mıydı?. Yaşanabilecek bir yer miydi?.

İşte günlerden, haftalardan beri kafalarını delen burgu gibi sorgulara bugün bir cevap verebileceklerdi..

O sabah erkenden kalkmışlardı. Hepsi, bayram sabahı erkenden giyinen ve sabırsızlıkla güneşin doğmasını bekliyen çocuklar gibi giyinmişler.. Pencerelerden dışarılarını seyretmeğe başlamışlardı..

Makinistlere ise asıl önemli iş düşmüştü. Bay Sedat gözlerini dışarıda hava bulunup bulunmadığını gösteren makineden ayırmıyordu. Çünkü bu makine, dışarıda hava bulunduğunu gösterir göstermez hemen hızı azaltmak lâzımdı.

Birdenbire hep bir ağızdan haykırıştılar.

— İşte.. şu uzaktaki yuvarlağı görüyor musunuz ?. Orası bizim varacağımız dünyadır!.

Şimdilik hiçbirşey belli olmuyordu.

Fakat dakikalar geçtikçe bu yuvarlak büyümeğe başlamış, bulutsuz ve temiz bir göğün içinde nihayet kenarları görünmez bir kara haline gelmişti..

Birdenbire radyoplânın hızının azaldığını duydular.. artık hava tabakasının içine girmişlerdi.

Demir :

— Eğer çok hızlı gitmeseydik pencereleri açardık.. dedi

Bu sırada Turhan hepsinin gözlerini artık yüzü iyice belli olmağa başlayan yenidünyaya çevirtti :

— A.. denize bakın..

Altlarında ucu bucağı görünmeyen koca bir deniz peyda olmuştu.. demek ki yenidünyada denizler de vardı.

Gök okadar temiz ve saftı ki, ufacık bir bulut bile görünmüyordu. Birdenbire ufukta bir ışık peyda oldu. Bunu ikinci, üçüncü bir ışık kovaladı.. Güneş doğuyordu. Bu arada yenidünyaya daha iyi yaklaşılmış, koca denizin ortasında kızıl topraklı büyük bir ada belirmeğe başlamıştı. Güneşin ışıkları yalnız toprağı değil, denizin sularını da kızıl renklere boyamıştı. Demir izci makiniste seslendi :

— Artık hızı iyice azaltın da bu adaya inelim..

Çocukların hepsi, inme hazırlıklarına başlamışlar, silâhlarını, çantalarını, kayışlarını takınmışlardı, Demir gür bir sesle:

— Nihayet.. Dedi.. Nihayet kazasız belâsız yeni dünyaya geldik..

İşte birkaç dakika sonra bu yenidünyaya ilk defa olmak üzere insanlar ayak basacaklardı.

Hepsinin gözünü çeken birşey vardı. Buranın gökte gittikçe yükselen güneşi, bizim güneşimizden daha çok ufaktı. Radyoplân inmeğe başlayınca, Demir telsizi eline alarak R-2' yi çağırdı:

— Allo.. Allo.. R - 2.

— Allo.. R - 1..

— İniyoruz .

— Biz de..

— Dikkat edin bir kaza olmasın..

Artık inme meselesi saniyelerle sayılacak bir iş haline gelmişti. Netekim çocuklar göz açıp kapayıncaya kadar radyoplânın düzgün bir toprak üstünde yürümeğe başladığını duydular.. Alet durunca, Demir bir iskemlenin üstüne çıktı, sevinçle haykırdı:

— Arkadaşlar, yenidünyaya vardık.. Bugün temmuzun altısı..

Saat yediyi 15 dakika, 30 saniye geçiyordu.

Bu ne büyük bir işti?

Yüzsenelerden, binsenelerdenberi insanlığın düşünüp düşünüp başaramadığı akılları durduracak kadar büyük bir iş, işte bugün ihtiyar ve sessiz bir Türk mühendisinin çalışmasiyle başarılmış oluyor, işte yeni bir tarih devrinin kapısı bugün açılıyor, işte elinden hiçbirşey kurtulmıyan; balıklar gibi denizlerin dibinde, kuşlar gibi havalarda uçan insan; nihayet yıldızlar arasındaki korkunç uzaklıkları da kendisine esir etmiş bulunuyordu.

XIX

İlk adımlar

Şimdi artık hiçbirisinin sesi çıkmıyordu. heyecanlarından ne yapacaklarını bilemiyorlar, hepsi şaşkın şaşkın biribirlerinin yüzüne bakıyorlardı. Hattâ Sedat'la Fettah bile aynı hale düşmüştüler.

Nihayet, ilk kendini toplıyan Demir :

— Bay Sedat.. Fettah.. dedi. İzin verirseniz ellerinizi sıkayım . Ustalığınız sayesinde başımıza birşey gelmeden nihâyet yenidünyaya ayak bastık. Biz şimdi biraz dışarıya çıkalım, ortalığı bir kontrol edelim, kahvaltıya döneriz..

Demir, gene telefonu eline aldı :

—Allo allo . R-2..İndiniz ya!

— Evet..

— Peki, öyleyse dışarıda buluşuruz.

Bay Sedat ta seslendi :

— Başkan, eğer bir tehlike filan olursa, hemen R-1' e telefon edin..

Bu sözlerden sonra, yirmi altı gündenberi ilk defa olmak üzere radyoplânların kapıları açıldı ve içeriye serin, temiz bir hava girdi.

Mühendis Hâmit Torna, radyoplândan çıkarken, kapıları

fazla açık bırakmamalarını sıkı sıkıya tembih etmişti. Çünkü aletlerin içinde bulunan dünya havasının tamamile kaçıp yerine başka ağırlıkta havaların dolması makinistler için doğru olmayan birşeydi. Bunun için izciler hızla dışarıya fırladılar ve kapı hemencecik kapandı.

İlk duyguları, vücutlarında o zamana kadar duymadıkları, görmedikleri bir hafiflik oldu. Bir adım atmak istedikleri zaman, adeta sıçramak istemiş gibi üç dört adımlık yer alıyorlardı. R - 2 de inmiş, oradan çıkan izciler de çekirgeler gibi sıçrayarak bu tarafa gelmeğe başlamışlardı.

Demir:

— Ne tuhaf.. dedi.

Lâkin birdenbire hayretle gene sustu. Çünkü o, sesini herkese duyurmak için bağırmış, daha doğrusu bağırmak istemiş, fakat sesi bozuk bir ıslık gibi çıkmıştı. Bunun sebebini derhal kestirdi. Yenidünyanın havası hafif olduğundan, sesler de hafifliyordu. Şu halde daha yüksek sesle konuşmak lâzım gelecekti, ilerideki çocuklara:

—Gökhan! Buraya geliniz.. diye haykırdı.

Sonra yanındakilere döndü.

— Haydi. Biz de onları karşılamağa gidelim.

Yeni dünyanın çekim şartlarına bir türlü alışamıyorlardı, hızla yürümeğe niyet ettikleri zaman ister istemez öyle büyük adımlar attılar ki, kuşlar gibi uçuşarak, havada bir birile göğüs göğüse, kafa kafaya çarpıştılar... Yere yuvarlananlar, kollarını bacaklarını oğuşturanlar, katılırcasına gülenler vardı. Demir:

— Bunda şaşılacak birşey yok.. Dedi. Asıl şaşılacak şeylere galiba, bundan sonra rastlayacağız.. Şimdi sıra olalım.. Silâhlarımızı omuzlarımıza alıp yürümeğe başlayalım.. Kim, önemli birşey görürse hemen bana haber versin.'

Yola koyuldukları zaman incecik bir ses:

— Türk askerleri geldi.. Diye bağırdı..

Bu, tabii Küçük İlhan'dı.

XX

İlk şaşkınlık

Geçtikleri yerlerde hiçbir hayvan, insan veya bir canlı izine rastlamadılar. Sanki burada canlı hiçbirşey yoktu. Etraflarında ağaçlar ve otlar pek seyrek bir halde idi.

Sabiha:

— Fakat.. Diyordu. Bu ağaçların, otların oluşu, burada canlı hayvanlar olduğunu göstermez..

Etraflarında gördükleri herşey, toprak, ağaçlar ve otlar kırmızı bir renkte idiler.. Demir, elindeki balta ile bir taşa bütün kuvvetile vurdu. Lâkin bu vuruş, taşın üstünde ufak bir iz bile bırakmadı. İzci gülerek :

— Bu dünyanın taşları çok sert.. Burada ev yapmak gayet güç bir iş olsa gerek!. dedi.

İlhan da söze karıştı :

—Ayol burası, Robenson'un adasından daha boş..Hiç olmazsa, onun adasında hayvanlar yardı. Burada o da yok..

— Küçüğün bu sözleri her kafadan bir ses çıkartınca, Demir işi kesip attı :

Arkadaşlar, fazla gürültü yapıyoruz.. Biz görmüyoruz diye ortalıkta hiçbir tehlike bulunmadığını sanmak hatalı olur. Belki ormanda vahşî hayvanlar vardır. Sağa dönsek te şu tepeye tırmansak iyi olacak..

Fazla bir zahmet çekmeksizin tepenin ucuna vardılar. Sağ taraflarında deniz, sol taraflarında iki tepe arasında kalan vadî ve bu vadinin içinde de gümüşten iki kuş gibi parıldayan radyoplânlar duruyordu.

Demir birkaç dakika bu güzel tabiatı seyredip, dinlenmek için vakıt verdikten sonra, birdenbire oturduğu taşı bıraktı, ayağa kalktı :

— Artık.. dedi.. şu ormana girelim. Fakat gözlerinizi açın..

Şimdi hızlı adımlar atmaktan korktukları için, sıraya girip yavaş yavaş ilerilediler..Orman haylı uzakta idi. Onun için ilk ağaçlara varmak on dakika kadarsürdü.

Selma :

— Ne tuhaf ağaçlar.. ne acayip otlar var burada.. dedi.

Sahiden de yenidünyanın ağaçları ve otları çok tuhaftı. Ağaçların yaprakları çok büyük ve koyu kırmızı renkte idi. Gövdeleri madenden yapılma yuvarlak birer direğe benziyor, renkleri gene kırmızıya çalıyordu. Bronz rengine benziyenleri de vardı. Bütün ağaçlar çok dallı, çok yapraklı ve çok yüksektiler. Dalları topraktan iki metre kadar yukarıdan başlıyordu.

Grup, grup ileriliyen çocuklar silâhlarını omuzlarına, baltalarını ellerine almışlardı. Orman çok sık ağaçlı olduğu için uzun uzun balta kullanmak lâzım geliyordu. Bu suretle kendilerine üst baş yırtmayacak bir yol açıyorlardı.

En başta giden Demir İzci birdenbire duraladı ve geriye dönerek susma işareti verdi :

— Susun!.

(Arkası var)

SPOR

Haftanın Lik Maçları

TAKSİM ALANINDA :

Bu hafta oynanan lik maçlarının en merakla bekleneni Galatasaray - Güneş maçı idi. Herkesin bildiği gibi, aslında iki kardeş ve kalplerinde aynı iki rengin ateşi yanan bu iki kıymetli kulübün maçı da son zamanlara kadar göremediğimiz güzel ve sportmence bir şekilde oldu.

Sahaya kol kola çıkıp buketler takdim edildikten sonra oyun G. Saray'ın sıkı ve devamlı hücumlarile başladı.

Güneş bu hücumları güçlükle ve kalecisinin iyi oyunu ile defedebiliyordu.

Galatasaray'ın elde ettiği bir çok kornerlerin heba olmasından sonra Güneşliler mukabil' ve ancak ikinci defa Galatasarayın kalesine indiği bir sırada Rasih'in ayağile bir tek gollerini yapabildiler.

Bu gol, genç G. Saraylıları büsbütün ateşledi.

Hücum üstüne hücum. (Galatasaraylı ağabeyler) de bu hız ve ateşe adeta şaştılar, bunaldılar ve imrendiler...

Ortadan Gündüzün sürdüğü bir hücumda top Güneşlilerin ellerine değdi. Penaltı... Reşat sanki gol atmak istemiyormuş gibi topa vurdu, top da sallana sallana Sefasını buldu.

Gene hücum, gene hücum.. Nihayet Galatasara'yın en genç ateşi Haşim, Avrupa'da bile ender görülür bir şekilde topu sürdü, Güneş müdafilerini atlattı ve bomba gibi bir şütle sağ üst zaviyeden Güneş kalesine hediye etti. Yani diyebiliriz ki sırf bu gol için bu maçı görmek yeterdi.

Birinci devre böylece 1 - 1 beraber ve ikinci devrede gene G. Sarayın hakim oyunun-

dan sonra maç beraberlikle bitti.

Maç baştan başa heyecanlı, seri ve aynı zamanda temiz oldu.

Takımlar: G. Saray: Avni-Lûtfi-Reşat-Suavi-Salim-Eşfak-Danyal-Haşim-Gündüz Bülent-Necdet.

Güneş'te: Sefa-Reşat-Faruk-İsmail-Rıza-Daniş-Rebii-İbrahim-Rasih-Selâhattin-Melih. şeklindeydi.

Görülüyor ki G. Saray takımının haf hattında ufak fakat can alacak bir değişiklik yapılmış. Eşfak yeni yerinde ne kadar muvaffak olmuşsa, Salim de o derece muvaffakiyetli bir maç yapmıştır. Yalnız Salim ilk defa bu yerde oynadığından olacaktı ki her tarafa yetişmek istiyor, yetişiyor fakat hücum hattını biraz ihmal ediyordu.

Suavi tecrübeli bir oyuncu olduğunu gösterdi. Necdet bu oyunda çok iyi idi. Her hücumu Güneş kalesine kadar dayanıyordu.

Gündüz çok çalıştı fakat şanssızdı. Güneşli Rasih belkide, Salim'in hırçın oyunundan olacak çekingen oynuyordu. Melih gene sönüktü. İbrahim Selâhattin'e nazaran daha iyidi. Faruk gene fedakâr ve atılgandı. Safa bu maçta muhakkak bir iki gole mani olarak takımını mağlubiyetten kurtardı.

Galatasaray gerek fert ve gerekse takım itibarile Güneşten üstündü.

Eğer Galatasaray'ın biraz şansı olsaydı muhakkak Güneş'i mağlup edebilirdi.

Her iki takımı, bize arkadaşça ve güzel bir maç seyrettirdiklerinden ve bunun neticesi her iki kulübün biribirlerine biraz daha yaklaşmış ve sarılmış olduklarını görerek hem sevinir hem de tebrık ederiz.

OYUNLAR

Bu maçtan evvel oynanan Süleymaniye-Topkapı maçı, 6-4 Süleymaniye'nin galibiyetile neticelenmiştir.

Sabahleyin de, ikinci kümeden Anadoluhisar-Ortaköy maçını A. Hisar 7-0 kazanmıştır.

BEŞİKTAŞ ALANINDA :

İlk maçı ikinci kümeden Feneryılmaz - Karagümrük ile yaptı. Neticede Feneryılmaz 2-3 mağlup oldu.

İkinci maç Beykoz - Eyüp arasında oynandı. İlk devreyi 1 - 0 mağlup bitiren Beykoz ikinci devrede galibiyet için çok çalıştı fakat frikikten attığı bir tek golle ancak beraberliği kurtarabildi.

Son maçı Beşiktaş - Vefa oynadılar. Bu oyun da çok heyecanlı ve sıkı oldu. Neticede Beşiktaş kuvvetli rakibini 4-1 yenmeğe muvaffak oldu.

FENER ALANINDA:

İlk maç ikinci kümeden Altınordu-Doğanspor arasındaydı. Ve neticede Altınordu 5-0 Doğanspor'u yendi.

İkinci maçı İstanbulspor ile Anadolu yaptılar. Ve ümidin hilâfına İstanbulspor Anadolu'ya 5 - 0 gibi yüksek bir sayı farkı ile galip geldi.

Son maç likin başında hızla giden Fener ile likin sonunda yavaş yavaş yürüyen Hilâl arasında yapıldı ve neticede Fener 7 - 0 gibi açık bir sayı farkı ile oyunu kazandı.

1936-37 İSTANBUL LİK MAÇLARI

Her hafta sonunda durumları, maçların neticeleri böyle cetveller halinde «ATEŞ» te gösterilecektir.

1. ci küme -A- takımlarının son vaziyeti

KARŞILAŞAN TAKIMLAR	Anadolu	Beşiktaş	Beykoz	Eyüp	Fener	G. S.	Güneş	Hilâl	İs. Spor	Süley.	Topkapı	Vefa	Gol Attığı	Gol Yediği	Puvan	Der. se
Anadolu	**A**	1-3	1-4	0-2		1-3		1-0	0-5	5-0			9	17	11	8
Beşiktaş	3-1	**T**			0-2	2-1			0-0	3-1	5-0	1-4	14	9	15	5
Beykoz	4-1		**E**	1-1	0-5	0-4	1-4		8-0		2-2	0-0	16	17	15	5
Eyüp	2-0		1-1	**Ş**	0-3		0-0	1-0	5-1		1-6	1-3	11	14	17	3
Fener		2-0	5-0	3-0	**Ç**			7-0		2-0		8-0	27	0	18	2
G. S.	3-1	1-2	4-0			**O**	1-1	7-0		2-1			18	5	15	5
Güneş			4-1	0-0		1-1	**C**	7-0		3-1	6-0	3-1	24	4	19	1
Hilâl	0-1			1-0	0-7	0-7	0-7	**U**		1-2	1-4	2-10	4	39	7	9
İs. Spor	5-0	0-0	0-8	1-5					**K**	1-1	4-6	2-2	13	22	12	7
Süley.	0-5		1-3		0-2	1-2	1-3	2-1	1-1	**L**	6-4		12	21	13	6
Topkapı		0-5	2-2	6-1			0-6	4-1	6-4	4-6	**A**	2-6	24	31	15	5
Vefa		1-4	0-0	3-1	0-8		1-3	0-2	2-2		6-2	**R**	23	22	16	4

2 ci küme -A- takımlarının son vaziyeti

KARŞILAŞAN TAKIMLAR	A. Hisar	A. Ordu	Beylerbeyi	Davutpaşa	Doğan spor	Fener yılmaz	Galata spor	Kara gümrük	Kasımpaşa	Ortaköy	Gol Attığı	Gol Yediği	Puvan	Derece
A. Hisar	**A**	2-3			3-1		1-0		2-4	7-1	15	9	11	2
Altın ordu	3-2	**T**			5-0		1-1	3-1	2-1		14	5	19	1
Beylerbeyi			**E**	1-1		3-2	1-0		3-2		8	5	11	2
Davutpaşa			1-1	**Ş**	1-2	1-0				3-3	8	6	8	3
Doğan spor	1-3	0-5		2-1	**■**		2-1	2-1			7	11	10	2
Fener yılmaz			2-3	0-1		**Ç**		2-3		2-0	6	8	6	4
Galata spor	0-1	1-1	0-1		1-2		**O**			6-1	2	5	5	5
Karagümrük		1-3			1-2	3-2		**C**			5	7	5	7
Kasımpaşa	4-2	1-2	2-3			1-0			**U**		8	7	8	3
Ortaköy	1-7			3-3	0-2	1-6				**K**	5	18	4	6

7481 NUMARALI KAÇAK

ölüleri dirilten DOKTOR

Büyük Sinema Romanı: 5

Komiser, doktor Voldinef'e Niger'in kim olduğunu anlattıktan sonra, kaçağın tekrar Polise verilmesini istiyor, fakat Voldinef buna razı olmuyor ve nihayet dediğini yaptırıyor. Çok yorulmuştur. Dinlenmek için lâboratuvarın yanındaki odaya geçerek şezlonga uzanıyor. Uyku arasında kâbuslu bir rüya görmeğe başlıyor.

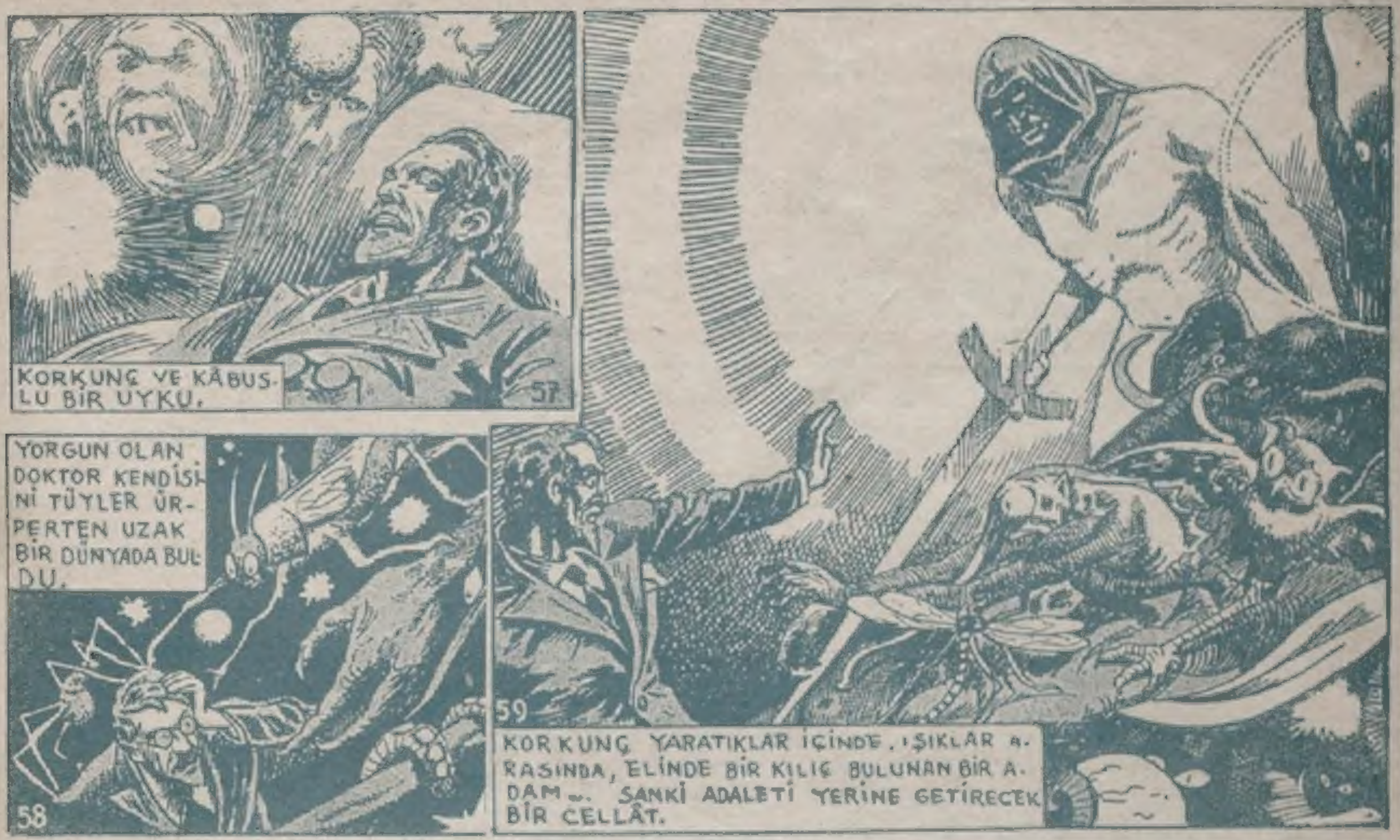

(Arkası var)

Büyük Dünya

HAVA YARIŞI

Bu eşsiz havacılık, milliyet, heyecan ve coğrafya romanının ciltleri (75 kuruşa) satılmaktadır. Ciltler fevkalâde güzel ve yaldızlıdır. Ciltlerini basımevimize getirenlere, renkli kâğıt ciltlisi 15, yaldızlı ciltleri 25 kuruşa ciltlenebilir. Eski sayıların satışı yıl sonuna kadar sürecektir. Eksikleri olanlar tamamlamak için acele etmelidirler.

Yavrutürk

Çocuk GAZETESİ

CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKARILIR

Bütün Dünyanın

En ucuz, en güzel

Çocuk Gazetesi

Yılbaşı sayısı Türk çocukları için eşsiz bir bayram yaratacaktır. Kardeşlerinize Yılbaşı hediyesi olarak bir YAVRUTÜRK almalısınız !.

YAVRUTÜRK'ün

YILBAŞI

Sayısında pek güzel bir de

Takvim

Bulacaksınız. Gazetecinize ısmarlayınız

ABONE — İLÂN

Altı aylığı 26 sayı 130 Kuruş
Yıllık abone 52 „ 250 „
Bir sayfalık ilân 1 defa için 15 Lira
Santim murabbaı 5 kuruştur.

İDARESİ

İstanbul : Ankara caddesi No. 115 de Türkiye Yayınevi tarafından çıkarılır.
Basıldığı yer : TÜRKİYE Basımevi
Sahip ve U. Yazı Direktörü: Tahsin DEMİRAY

Spor Bulmacaları Serisi : No. 5

ATEŞ Çocukların Spor Bulmaca Serisinin 5 inci sini de bu sayıda veriyoruz. Çözme şartlarını ve 200 kişiye verilecek

10.000

Kuruşluk hediyeleri 1-2-3 numaralı sayılarda yazdık.

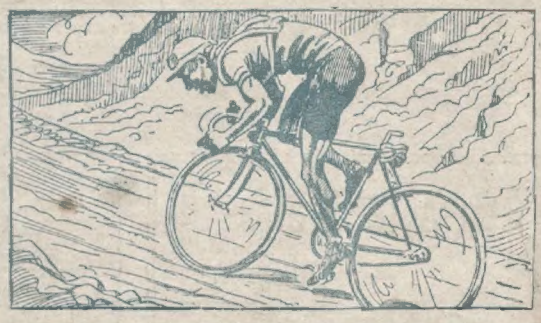

ÇIRAK Uçman

Bu da bir hava ve deniz yarışı romanıdır. Bu roman da hava yarışını yazan kalemler tarafından yazılmıştır. Çırak Uçman, Hava Yarışı kahramanlarının geçmediği yollardan geçerek dünya çevresinde yarışmaktadır.

Sık ve küçük yazılarla dolu ve tam 24 sayıfa olarak her hafta kitap kitap çıkmakta ve (100 paraya) satılmaktadır.

Şimdiye kadar 13 sayı çıktı.

KISKAÇ Hamdi

?

Bu, bir hikâye adı değildir.
Bu, roman adı da değildir.
Bu adı takan bir yazar da değildir.
Bu, canlı - belki sizin de gördüğünüz..
Vapurda.. Tramvayda, yan yana oturduğunuz birisidir..
Öyle birisi ki ?!....